

„Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.

Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului,

Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea".

(Ioan 3, 13-17)

Este clar ca Evanghelistul Ioan, trecand prin cuvinte convorbirea intre Nicodim si Hristos Domnul, face lucrul pedagogului. Mai intai arata ca fara Botez (In 3,3 si 3,5), si acela temeluit pe vesnicia dragostei jertfitoare a lui Dumnezeu, nu se intra in Imparatia Cerurilor, pentru ca mai apoi, sa arate ca, in fond, un Botez despre al carui continut nu stii si nu traiesti nimic n-are folos decat in iconomia Duhului si nicidecum in lucrarea spre desavarsire. Impresionant e ca prima pagina a Evangheliei liturgice poarta in ea aceasta declaratie de dragoste a lui Dumnezeu catre lume, lumea aceasta pe care o boscorodim mai tot timpul, dar care in ochii lui Dumnezeu are valoare preaplina. Este dragostea aceea pe care Sfantul Macarie Egipteanul (cf. Paul Evdokimov) o numeste "iubire nebuna a lui Dumnezeu" si pe care Sfantul Nicolae Cabasila o descrie drept dragostea cersetorului, dragoste de neinvidiat, caci sade la poarta inimii fiecaruia din noi, batand in asteptarea raspunsului nostru. Raspuns care, de cele mai multe ori, se lasa amarnic asteptat. Este dragostea aceea care ingaduie ca, dintai, Hristos sa nu intre in tesatura lumii ca judecator (cf. In 3,17), ci ca Cel Care-Si pune viata Lui pentru viata lumii, El fiind Viata lumii. Este dragostea aceea care tine intr-insa adevarul credintei noastre. Nu de putine ori ramanem analfabeti in Ortodoxie, pentru ca nu-L iubim suficient pe Dumnezeu, pentru ca asa cum suntem superficiali in ceea ce numim, pamanteste, dragoste, suntem superficiali si in dragostea catre Dumnezeu. Cântam, citim la Scriptura, invatam pe de rost zeci de pagini din cutare sau cutare autor, dar in dragostea noastra n-am crescut in nici un chip, n-am incercat, inainte de a da continut de cuvinte marturiei noastre, sa dam continut de dragoste, de adevar viu.

Pentru ca mereu in iconomia Bisericii Taina Pocaintei, botezul lacrimilor, a insemnat o reasezare in taina cu Dumnezeu a Imparatiei Sale, fara de care nu exista mantuire. in acest sens s-au referit toti Parintii Bisericii la Taina Spovedaniei. Ca o baie care readuce curatia Botezului.

**Pr. Lect Univ. Dr. Constantin NECULA
din „Iubesc. Doamne, aiuta ne iubirii mele!”**

Vă laud, iubitorilor, pentru râvna cu care ați venit aici în casa Părintelui vostru ceresc, căci această râvnă mă face să nădăjduiesc că voi sunteți doritori de vindecarea sufletelor voastre. Într-adevăr, Biserica este un așezământ vrednic de mirare și iscusit pentru vindecarea celor bolnavi; un așezământ de vindecare nu pentru trupuri, ci pentru suflete. Ea este un așezământ de vindecare pentru duh, și nu rănilor trupului, ci păcatele inimii se tămăduiesc aici. Iar doctoria pentru aceste păcate și răni este învățătura cea dumnezeiască.

Această doctorie este alcătuită nu din plantele pământului, ci din cuvintele cerului; nu mâinile doctorilor le-au pregătit, ci limbile Proorocilor, Evangheliștilor și Apostolilor. De aceea, doctoria aceasta este trainică, nu-și pierde puterea prin lungimea timpului și nu se biruiește de nici o boală, oricât de puternică ar fi ea. Leacurile doctorilor pământești, dimpotrivă, suferă de amândouă aceste cusururi. Cât timp ele sunt proaspete, atât durează tăria lor; iar după trecerea unui timp mai îndelungat, ele își pierd puterea și slăbesc, ca niște trupuri rămase fără viață. Adeseori, ele și pentru aceea sunt nelucrătoare, căci boala este prea tare. Afară de asta, ele sunt doctorii omenești. Dimpotrivă, doctoria cea dumnezeiască nu este astfel întocmită, ci poate să fi trecut oricât de mult timp, ea totdeauna păstrează propria sa putere și tărie.

[...] Cuvântul învățaturii iese la iveală cu îndrăzneală, dar prinzându-se de conștiința fiecăruia îndeosebi; puterea sa vindecătoare lucrează în ascuns, și adeseori sănătatea se restatornicește înainte de a fi fost cunoscută boala.

[...] De aceea vă sfătuiesc și eu să fiți totdeauna cu luare aminte la propovăduirea cuvântului dumnezeiesc și să lucrați cu toată râvna la îndreptarea voastră.

**Sf. Ioan Gură de Aur,
din “Predici la duminici și sărbători”**

"Părinte, dacă cineva nu trăiește în pocăință, dar slavosloveste pe Dumnezeu, este primita de Dumnezeu slavosloviea lui?" "Nu. Cum oare sa primeasca Dumnezeu aceasta slavoslovie? Unuia ca acestuia îi trebuie lucru intru pocăință. Căci dacă rămâne în păcat, la ce îi foloseste sa spuna: Slava Tie, Celui ce ne-ai aratat noua lumina...? Aceasta inseamna obraznicie. Ceea ce se potriveste sa spuna este numai aceasta: Iti multumesc, Dumnezeul meu, ca nu trimiti un trasnet sa ma arda, pentru ca acest fel de slavoslovie are pocainta"

Cuv. Paisie Aghioritul Cuvinte duhovnicesti

Inaltarea Sfintei Cruci -este praznuita pe **14 septembrie**. Este cea mai veche sarbatoare inchinata cinstirii lemnului sfant. In aceasta zi sarbatorim amintirea a doua evenimente deosebite din istoria Sfintei Cruci: - **Aflarea Crucii** pe care a fost rastignit Mantuitorul si inaltarea ei solemnă in fata poporului de catre episcopul Macarie al Ierusalimului, in ziua de 14 septembrie din anul 335; - **Aducerea Sfintei Cruci** de la persii pagani, in anul 629, in vremea imparatului bizantin Heraclius, care a depus-o cu mare cinste in biserica Sfântului Mormant (a Sfintei Cruci) din Ierusalim.

Sfanta Cruce a fost aflata din porunca Sfintei imparatese Elena, mama Sfântului Imparat Constantin cel Mare. Datorita acesteia s-au gasit pe Golgota trei cruci. Pentru a afla care a fost crucea pe care a fost rastignit Mantuitorul si care sunt crucile talharilor rastigniti odata cu El, patriarhul Macarie le-a spus sa atinga pe rand crucile de o femeie moarta. Femeia a inviat in momentul in care a fost atinsa de cea de-a treia cruce, cea pe care a fost rastignit Hristos.

Dupa aceasta minune, Patriarhul a poruncit inaltarea **Sfintei Cruci** la un loc inalt, de unde sa o poata vedea tot poporul. Sărbătoarea liturgică a Înălțării Sfintei Cruci s-a transmis și în Occident, cu începere din secolele VII-VIII, când la evenimentul din 335 s-a adăugat comemorarea redobândirii relicvei sfintei cruci de către împăratul bizantin **Heraclie** în anul 629. Cu paisprezece ani mai înainte, regele persan Cosroe Parviz, cucerind Cetatea Sfântă a Ierusalimului, a luat ca pradă de război și racla cu lemnul Sfintei Cruci. Heraclie a recuperat Crucea prin război, și a depus-o în Biserica Sfântului Mormânt. Câțiva ani mai târziu, în anii 634-635, lemnul sfintei cruci a fost adus de la Ierusalim la Constantinopol (și înapoi) într-o procesiune solemnă care s-a păstrat până astăzi în cultul bizantin al sărbătorii din 14 septembrie.

Părțile din Sfânta Cruce care au rămas la Ierusalim s-au pierdut în anul 1187, când a fost luată de **Episcopul** de Betlem și dusă în bătălia de la Hattin. Au rămas doar bucățile trimise de Sfânta Elena la Constantinopol și la Roma. Părți din lemnul sfintei Cruci se găsesc astăzi și la **Muntele Athos**. Inaltarea Sfintei Cruci se serbeaza cu post, pentru ca ea ne aduce aminte de patimile si moartea Mantuitorului.

Troparul Inaltarii Sfintei Cruci

Mantuieste, Doamne, poporul Tau si binecuvinteaza mostenirea Ta; biruinta binecredinciosilor crestini asupra celui potrivnic daruieste si cu Crucea Ta pazeste pe poporul Tau.

Manastiri, schituri si biserici cu hramul "Inaltarea Sfintei Cruci":

Credincioșii din Capitală se pot închina la fragmentul din Sfânta Cruce ce se păstrează la **Biserica 'Sfântul Vasile cel Mare'** de pe Calea Victoriei.

Alte mănăstiri care își sărbătoresc hramul de Înălțarea Sfintei Cruci sunt Mănăstirea. Caraiman, din Bușteni, Mănăstirea Partoș din Timiș, dar si biserica din Patrauti ctitorita in 1487 de Stefan cel Mare.

Sfantul Iosif cel Nou de la Partos -s-a nascut in 1568, in orasul Ragusa din Dalmatia. Dupa moartea tatalui sau, s-a mutat impreuna cu mama sa in Ohrida, la sud de Dunare. Cand a implinit varsta de 15 ani a intrat in manastirea Maicii Domnului din Ohrida. Dupa cinci ani de vietuire in aceasta manastire, ajunge in Muntele Athos, la Manastirea Pantocrator. Aici s-a calugarit si a primit numele de Iosif. La cererea patriarhului de Constantinopol este trimis egumen pentru marea lavra a Sfântului Stefan din Adrianopol, iar dupa sase ani este pus egumen in marea lavra romaneasca Cutlumus. Este trimis de patriarhia din Constantinopol ca mitropolit al Timisoarei. Asezarea in scaun a fost savarsita pe 20 iulie 1650. In anul 1653 s-a retras la Manastirea Partos, aproape de Timisoara. Aici a mai vietuit trei ani si apoi si-a dat sufletul in mainile Domnului. Potrivit Traditiei, in momentul trecerii sale la cele vesnice, clopotele manastirii au inceput sa bata singure. A fost inmormantat in naosul bisericii manastiresti. In anul 1956 moastele sale au fost stramutate in Catedrala mitropolitana din Timisoara. **Sfantul Iosif cel Nou de la Partos** a fost trecut in randul sfinților de catre Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane pe 28 februarie 1950. **Sfantul Ierarh Iosif cel Nou de la Partos - Patronul pompierilor din Romania**

Sfantul Ioan de la Prislop –originar din Silvasul de Sus, unde se afla si **manastirea Prislop**, si-a parasit casa parinteasca si s-a inchinovat in obstea manastirii, ducand o viata de rugaciune, impletita cu munca si savarsirea de fapte bune. Dorind sa duca o viata si mai linistita, si-a gasit un loc pe malul raului Slivut, unde si-a sapat o chilie in piatra. Aici a trait in neincetate rugaciuni si ajunari. Din voia lui Dumnezeu, spune traditia, pe cand isi facea o fereastră la chilia lui, doi vanatori l-au impuscat. Asa s-a savarsit cuviosul sihastru Sf. Ioan de la Prislop. Pomenirea lui se va face in ziua de **13 septembrie**.

Programul săptămânii 9 septembrie 2012 – 16 septembrie 2012

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	09 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)
Luni	10 septembrie	18 - 19 - Acatistul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil
Miercuri	12 septembrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei
Joi	13 septembrie	18 - 19 - Vecernia Înălțării Sfintei Cruci
Vineri	14 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Înălțarea Sfintei Cruci)
Vineri	14 septembrie	18 - 19 - Slujba acatistului
Sâmbătă	15 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie și pomenirea celor adormiți
Sâmbătă	15 septembrie	18 - 19 - Vecernia Duminicii după Înălțarea Sfintei Cruci
Duminică	16 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)